

Prologue

เรื่องมันมีอยู่ว่า...ระหว่างที่ไปเรียน ผมเพิ่งเดินเข้าประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยก็เห็นทูตสวรรค์คนหนึ่งลอยอยู่ด้านหลังนักศึกษาคนหนึ่งติดตามเป็นเงาไม่ยอมห่าง ขณะที่กำลังคิดว่าอีกฝ่ายจะทำเรื่องอะไรดีอะไรนั้น วินาทีต่อมาหัวของนักศึกษาคนนั้นก็โขกเข้ากับพื้นหนึ่งทีลอยโอบไปโอบมา เจ้าผีเดียดตางจนพุ่งเข้าไปวัดกำปั้นใส่เขาหลายหมัด นักศึกษาไม่รู้สิไม่รู้สาอะไร แต่ทูตสวรรค์ที่อยู่ด้านหลังกลับโผล่พรวดมาตบพื้นนั้นจนกระเด็น!

อวีซู่หาวหวอด บอกด้วยน้ำเสียงเหน้อยหน่า "นายก็เคยเห็นทูตสวรรค์มาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ"

เจียงจื่อหยากัดขนมปัง ขนมปังโฮมเมดนี่ต่างกันจริงๆ อร่อยน้ำตาไหล เขาเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่าทำไมอวีซู่ถึงต้องเรียกพ่อบ้านออกมา

"ไม่เหมือนกันสักหน่อย! เมื่อก่อนแค่เห็นพวกเขาลอยไปลอยมา ผมนึกว่านั่นเป็นภาพหลอน อย่างว่าแต่ทูตสวรรค์เลย ยังเห็นพวกจานบินบินแข่งกันบนท้องฟ้าด้วยซ้ำ! ซึ่ผมคิดว่าพวกนั้นเป็นของจริงได้เป็นบ้าไปนานแล้ว"

"นั่นเรียกว่าภาพมายา ไม่ใช่ภาพหลอน" อวีซูเองก็หยิบขนมบั้งเนยสด ขึ้นหนึ่งออกมาห่า

เจียงจื่อหยารวบถุงใส่ขนมบั้งเนยสดทันทีพร้อมบอกอย่างหวงแหน "นี่เป็นของที่พ่อบ้านให้ผม ถ้าคุณจะกิน ให้เขาทำให้ใหม่ก็ได้ไม่ใช่หรือ" ตอนนีเขากฎห้ามไม่ให้เข้าบ้านของอวีซู จึงไม่สะดวกอย่างเมื่อก่อนที่จะขอให้พ่อบ้านทำอาหารให้เมื่อไหร่ก็ได้

"นายคิดว่าเขาเสกแบ่งได้หรือไงยะ" อวีซูเสียงเซียวใส "นี่มันบั้งของบ้านฉัน ไชของบ้านฉัน น้ำตาลของบ้านฉัน แล้วก็...เอาเป็นว่าทุกอย่าง เป็นของบ้านฉัน! อันที่จริงเธอเองก็ไม่ว่าการทำขนมบั้งต้องใช้อะไรบ้าง เจียงจื่อหยายอดด้วยท่าที่คาดหวัง "ถ้าฉันผมเตรียมวัตถุดิบให้มั๊ย" "ฉันยกพ่อบ้านให้แต่งงานกับนายไปเลยเป็นไง"

คราวนี้เจียงจื่อหยายไม่ได้คำรามตอบว่า 'ไม่แต่ง!' เหมือนตอนที่เพิ่งรู้จักกัน นอกจากเรื่องที่ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายแล้ว พ่อบ้านเป็นตัวเลือกภรรยาที่แสนเพอร์เฟกต์ แทบไม่มีที่ติเลย...เอ่อ ต้องคำนึงถึงจุดที่ว่าเจ้าตัวไม่ใช่คนด้วย

ไต้ยีนแบบนี้หรือวีซูก็สบถว่า 'เวร' แล้วบอกด้วยท่าที่ลำบากใจ "ต่อไปฉันคงไม่กล้าพูดเล่นเรื่องนี้แล้ว เตี่ยวนายตันบอกโอเคขึ้นมาจริงง ฉันก็ช่วยพอดี้ ต้องเตรียมสินเจ้าสาวอีกต่างหาก"

ยังจะมาสินเจ้าสาวอีก! เจียงจื่อหยายหมดคำจะพูด เจอกับเจ้านายแบบนี้ พ่อบ้านน่าสงสารชะมัด!

"ไอ้ะ เหมือนจะได้ยินเสียงรถชนขยะแะะ" อวีซูเอ่ยปาก ทุกๆ วัน ช่วงเวลาที่มารอรถชนขยะมีไม่มากนัก แต่ถ้าเจียงจื่อหยายอยากจะคุยต่อ เธอเองก็ไม่ว่าอะไร

เจียงจื่อหยายเองก็ได้ยินเสียงรถชนขยะแล้ว จึงรีบเล่าเรื่องให้อีกฝ่ายฟังจนจบ "ทูตสวรรค์ที่ผมเห็นคราวนี้ถึงกับรีเข้าไปตบเจ้าผีเลยละ คุณว่านักศึกษาคณะนั้นผิดปกตอะไรไปเล่า หรือเขาเองก็เป็นพวกผู้ถือพรต"

สิ้นคำถามเจียงจื่อหยาก็ถูกอวีซูค้อนใสวงเบื้อเรอ เขายกมือลูบจมูก

แก็ก๊อ

"ไม่ใช่แบบนั้นหรือเธอ"

"ต้องไม่ใช่อยู่แล้ว!" อวีซู่ตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "นายไม่เคยได้ยินเรื่องวิญญาณคุ้มครองอะไรทำนองนี้มาก่อนหรือไง"

เจียงจื่อหย่าซึ่งใจคิดครุ่นหนึ่ง ไม่ได้ประหลาดใจกับคำนั้นหรือ แต่บอกตามตรง ทั้งหมดก็แค่เคยได้ยินได้ฟังมา อะไรเชื่อได้ อะไรเชื่อไม่ได้เขายังแยกแยะไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

"เมื่อก่อนถ้าพูดถึงวิญญาณคุ้มครองก็จะเป็นคนในครอบครัวที่ตายไปแล้วประมาณปู่ย่าอะไรแบบนั้น ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นหุตสวรรค์บินโฉบไปทั่วเมืองซะงั้น"

"เปลี่ยนได้ด้วยแะ...อ๊ะ!" จู่ๆ เจียงจื่อหย่าก็นึกขึ้นได้จึงรีบถามทันที "เหมือนกับที่เมื่อก่อนผมมักเห็นยมทูตตายมทูตขาวในสถานที่ที่มีคนตายหรือสุสาน แต่ช่วงหลังๆ กลับกลายเป็นเทพแห่งความตายรีเปล่า การเปลี่ยนแปลงแบบนี้เหมือนกันใช่ไหม"

อวีซู่พยักหน้า "เด็กฉลาดควรค่าแก่การอบรม นับว่านายไม่ได้หัวขี้เลื่อย"

ไม่จำเป็นต้องมีประโยคที่สองก็ได้มั้ง...เจียงจื่อหย่ากลอกตาใส่เธอ

" 'มารมายา' เกิดจากจินตนาการตามชื่อเรียกของมัน เพราะฉะนั้นจึงเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ตามจินตนาการของผู้คน ไม่ต้องวิตกเรื่องพวกเขามากเกินไป แทบจะไม่มีพิษภัยเลย อย่างมากก็แค่ถูกคนเห็นจนเกิดเรื่องเล่าผีสางสักสองสามเรื่องเท่านั้น ต่อให้มีบ้างที่อันตราย แต่ส่วนใหญ่ก็เพราะถูกผู้ถือพรตหลอกใช้ให้ไปทำเรื่องไม่ดี ไม่เกี่ยวกับตัวพวกเขาเท่าไร"

เจียงจื่อหย่าพยักหน้า ลู่หย่างเองก็เคยบอก มารมายาคือสิ่งที่มีเหมือนกับแมลงสาบ ผู้ถือพรตจับแมลงสาบแล้วทำให้คุณพระอืดพะอมคุณจะโทษแมลงสาบหรือโทษผู้ถือพรตละ

"กลับเป็นมารสิ่งของมากกว่าที่มีอันตราย มารสิ่งของที่ยังเป็นภาพมายาก็มีพลังทำร้ายคนได้แล้ว เมื่อไหร่ที่กลายเป็นร่างเสมือน ฆ่าคนลักสองสามคนก็ไม่ใช่เรื่องยาก ในตำนานหรือเรื่องเล่าเกี่ยวกับวิญญาณร้าย

ทำร้ายผู้คนก็มักจะเป็นฝีมือของพวกนี้ทั้งนั้น"

เจียงจื่อหย่าได้แต่หนึ่งอึ้ง อวี๋ซู่กำลังเหินแสมบ้านเขาอยู่ซัดๆ แต่เขาเองก็ได้แต่ทำเป็นฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ใครให้พี่สาวเขาไม่ยอมมถอดใจละ เพียงแต่หลังจากพาหนูเสวี่ยกลับมา เจียงอวี๋ก็เหมือนจะลืมทุกอย่างอีกครั้งราวกับว่าเธอคลอดลูกแฝดคู่หนึ่งออกมาจริงๆ ไม่มีคนไหนที่ผิดปกติ... ซึ่งความจริงแล้วคือผิดปกติทั้งคู่!

เขาซึ่งใจครู่หนึ่ง ในที่สุดก็เอ่ยปากถาม "อวี๋ซู่ คุณว่าพี่สาวผมรู้เรื่องของเจียงเจียงรีเปล่า"

อวี๋ซู่ย้อนถามอย่างสงสัย "เรื่องอะไรของเจียงเจียง"

เจียงจื่อหย่าหนึ่งอึ้ง รู้สึกมีงงเล็กน้อย นี่อวี๋ซู่แกลั้งไม่รู้หรือไม่รู้จริงๆ กันแน่

"เตี้ยวก่อน สายตาของนายนั้นมันอะไรกัน หรือเจียงเจียงเองก็มีปัญหา?" อวี๋ซู่หน้าหน้า นึกยังงั้นก็นึกไม่ออกว่าเจียงเจียงผิดปกติตรงไหน

เหมือนจะไม่รู้จริงๆ แะะ! เจียงจื่อหย่ารีบออกตัว "ปละ...เปล่า ถือว่าผมไม่ได้พูดแล้วกัน"

อวี๋ซู่อ้าปากคิดจะพูดอะไร แต่แล้วก็หุบลงอีกครั้ง ยังไงพอลับเข้าบ้านแล้วเธอก็จะเข้าใจเอง ไม่จำเป็นต้องซักไซ้ตอนนี้

"ฉันเกลียดการออกนอกบ้าน!" เธอบอกอย่างหงุดหงิด "จากนี้ไปนายมาบ้านฉันก็แล้วกัน ก่อนมาก็โทรมาก่อน ฉันจะให้เจ้าสองคนนั้นหลบไปซะ"

เจียงจื่อหย่าพยักหน้าตกลงทันที เขาเองก็ไม่อยากเห็นอวี๋ซู่แสดงสีหน้าไม่เข้าใจอีก นั่นทำให้เขาสงสัยว่ามีแต่ตัวเองรีเปล่าที่ยังจำเรื่องนี้ได้

อวี๋ซู่อยากจะหันหลังเดินไปให้รู้แล้วรู้รอด แต่ไหนๆ ก็ก้าวออกนอกประตูบ้านแล้ว ตั้งใจทำให้เสริจติกว่า "รถขนขยะอยู่ตรงปากซอยแล้ว มีอะไรจะถามอีกมัย"

เจียงจื่อหย่าครุ่นคิดแล้วจึงถาม "นอกจากมารมายากับมารลิ่งของ ยังมีอย่างอื่นอีกรีเปล่า"

ไต้ยั้นคำถามนั้นอวี๋ซู่ก็ลั้งเล เธอตอบอย่างไม่สบอารมณ์นัก "มารบางตน

12 (UN) REAL มายา เสมือน จริ่ง 3

แข็งแกร่งเกินไปหรือไม่กี่เห็นอคติความคาดหมายเกินไป อาจจะมึนชื่อเรียกแบบอื่น แต่สรุปแล้วก็ไม่พ้นสองประเภทนั้น"

"แข็งแกร่งเกินไปยังพอเข้าใจได้ แต่เห็นอคติความคาดหมายเกินไปคืออะไร"

อวีซูย่นถามด้วยสีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ใช่ "นายแน่ใจนะว่าตัวเองเข้าใจคำว่า 'แข็งแกร่งเกินไป' จริงๆ"

เจียงจื่อหย่าไม่กล้าอวดดี รีบร้อนเปลี่ยนคำ "ไม่แน่ใจๆ แข็งแกร่งเกินไปหมายความว่าอะไรเธอ"

รถชนขยะจอดแล้ว เนื่องจากบทสนทนาที่มีเนื้อหาตึงเครียด นำหวาดหวั่น และให้ใครมาได้ยินเข้าไม่ได้ ทั้งสองจึงยืนหลบมุมค่อนข้างไกล แต่ขึ้นยังไม่รีบไปอีกก็จะไม่ทันแล้ว

อวีซูเดินหน้าไปหนึ่งก้าว ยัดถุงขยะในมือใส่อกเจียงจื่อหย่า ขณะผละไปก็ทิ้งท้ายไว้ว่า "แข็งแกร่งจนนายต้องจุดธูปไหว้ยังงั้นละ"

เจียงจื่อหย่าเบิกตากว้าง จุดธูปไหว้...หมายถึงเทพอะไระ

"พ่อหนุ่ม รถชนขยะไปแล้ว เฮ้! ไม่ทิ้งขยะเธอ" ชายแก่คนหนึ่งมองเด็กหนุ่มที่หัวถุงขยะพะรุงพะรังอย่างสงสัย

"เฮ้ย!"

เจียงจื่อหย่าหันขวับทันที เห็นรถชนขยะขับไปถึงปากซอยถัดไปแล้ว ถัดไปอีกหน่อยก็จะพ้นไฟแดง จากนั้นก็จะตรงออกไปแล้ว เขารีบสาวเท้าไล่ตามรถชนขยะทันที

"รอเดี๋ยว!"

เขาไม่อยากจะกลับบ้านพร้อมขยะสี่ถุงใหญ่พะเพีย!

ทันทีที่ปิดประตูบ้าน อวีซูก็ทำเสียงกระพืดกระเพียด

เจียงเจียง! เจ้า 'ตัวตนจริง' นั้น!

เดี๋ยวก็จำได้เดี๋ยวก็ลืมอยู่แบบนี้ เกิดวันไหนสมองลี้ดวงจรขึ้นมาคงไม่แปลก! หญิงสาวเกาหัวแรงๆ เธอเกลียดความรู้สึกแบบนี้หากก็ทำอะไร

ไม่ได้ จะไม่ก้าวออกจากบ้านเลยก็ไม่ได้อีก นั่นต้องรอให้พ่อบ้านกลายเป็น
ตัวตนจริงก่อนถึงจะเป็นไปได้

"เจ้านายครับ" พ่อบ้านยกเครื่องต้มมาให้

อวีซูได้กลิ่นก็รู้ว่าไม่ใช่กาแฟ เย่ยามอย่างอ่อนแรง "คราวนี้จะไร
อีกล่ะ"

"ซาเก็กช่วยครับ"

"น้ำมะนาวเอาต์แล้วเหร"

"ไม่หอรครับ เพียงแต่คุณไม่ยอมต้มน้ำมะนาวร้อน แบบเย็นต้มมาก
ไปไม่ตี ฉะนั้นหนึ่งวันต้มน้ำมะนาวได้แค่แก้วเดียวเท่านั้น ส่วนเวลาอื่นก็จัด
เครื่องต้มตามความต้องการของคุณ หมูนี้อุ่นหงุดหงิดง่าย ซาเก็กช่วยจึง
ดีที่สุด"

"พ่อบ้าน"

"ครับ"

"อย่าเอาแต่อ่านตำราสารพันสุขภาพ ถือว่าฉันขอร้องล่ะ!"

"คราวก่อนคุณบอกไม่ให้ผมดูข่าว คราวก่อนโน้นกับบอกอย่าดูรายการ
วาไรตี้ คราวนี้บอกอย่าอ่านตำราสารพันสุขภาพ" พ่อบ้านถามอย่างสับสน
"แล้วตกลงผมดูหรืออ่านอะไรได้บ้างครับ"

อวีซูกุมขมับ เธอเองก็ไม่รู้ว่าหนังสือหรือรายการอะไรเหมาะกับ 'เด็ก'
อายุหนึ่งขวบที่พูดได้และทำกับข้าวเป็น "ช่างเถอะ นายอยากดูอะไรก็ดูเถอะ"

"ครับ" พ่อบ้านบอกพลาจอมยิ้ม "งั้นตอนนี้เชิญดื่มชาได้แล้วครับ"

อวีซูมองซาเก็กช่วยร้อนกรุ่น เธอจะพูดอะไรได้อีก ความมกัตถุญของ
ลูกชาย กระดกเข้าไปก็พอ

"เมื่อไหร่คือโอกาสที่คุณเอาชยะไปทิ้งไปสปีสถานการณ์ของบ้านเจียง
ตามที่คุณสั่งแล้วครับ"

อวีซูย่นคิ้ว ต้มชาเก็กช่วยพลาจฟ้งเจียบๆ

"บ้านเจียงอาศัยอยู่ที่ห้องตรงข้ามมานานแล้ว แต่ไม่ค่อยคบค้ากับใคร
เท่าไร ฉะนั้นเพื่อนบ้านชั้นบนล่างต่างไม่รู้เรื่องของบ้านนี้สัก หลักๆ คือ

14 (UN) REAL มายา เสมือน จริง 3

รู้ว่าผีสาวกับน้องชาย เพื่อนบ้านที่อายุเยอะหน้อยบอกว่าเคยเห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นเขานานแล้ว ผมคิดว่านั่นน่าจะเป็นพ่อของพี่น้องเจียง ส่วนเพื่อนบ้านที่อยู่ข้างล่างบอกว่าเห็นเจียงฉีปิงเป็นประจำ เข้าใจว่าตอนนี้เขาเป็นหัวหน้าครอบครัว"

อวี๋ซู่มองพ่อบ้านอย่างตะลึงระคนแปลกใจ "สิบลู่ละเยียดเร็วขนาดนี้เสียวโห่งฉินถึงไม่รู้ว่าพวกเพื่อนบ้านเป็นมิตรขนาดนี้ แล้วพวกเขาไม่แปลกใจหรือที่นายโผล่มาอยู่ที่นี่"

พ่อบ้านตอบด้วยรอยยิ้ม "คุกกี้กับขนมปังที่แจกจ่ายตลอดระยะนี้ มีประโยชน์มาก พวกเขาบอกว่าเด็กๆ ชอบกันมาก ตอนแรกก็ยิ่งระแวงผมอยู่บ้าง พอหลายครั้งเข้าก็สนิทแล้วครับ"

"ฉันว่าความหล่อมีประโยชน์มากกว่ามั้ง" อวี๋ซู่มองสำรวจพ่อบ้านขึ้นลงแล้วประกาศเตือน "ฉันขอเตือนนะ อย่าเอาปัญหาเรื่องรักๆ ใคร่ๆ กลับมา มันอึ้งตุงนั่งเกินไป!"

"ผมเป็น 'แฟนหนุ่ม' ของคุณนะครับ" แม้พ่อบ้านจะรู้สึกว่ปรับตัวเข้ากับฉายานี้ได้ยากก็ตาม

อวี๋ซู่บอกแกมหมั่นไส้ "นายคิดว่าสมัยนี้บอกมีแฟนแล้วก็จะไม่มีใครแย่งรีใจ ต่อให้มีลูกโหลหนึ่งก็เชื่อว่าช่วยได้เสมอไป!"

"คนน่าเบื่ออย่างเขาน่าแย่งตรงไหน"

กล่องกระดาษสีดำที่วางขีดติดผนังเปล่งแสงเรืองรอง ประกายแสงหลายสายไหลเคลื่อนออกมาก่อตัวเป็นประตูบานหนึ่ง จากนั้นก็มีคนเปิดประตูออกมาจริงๆ นั่นเป็นชายหนุ่มในชุดบาทหลวงสีขาวอันหรูหรา ผมสีทองเป็นประกายสดใสจนไม่เหมือนคนธรรมดา

"แหม วันนี้นั้นอะไรเนี่ย ก่วนถึงของบ้านเราถึงได้ให้เกียรติมาเยือน" อวี๋ซู่เห็นบ๊านแหม

ตั้งแต่เธอปล่อยมารมายาฝูงหนึ่งไว้ในห้วงมิติของก่วนถึง หมอนี้ก็แทบไม่ออกมาอีกเลย ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าวันๆ เอาแต่ดูมารมายาสมองเอื้อพวกนั้นอยู่ที่นั่นมันสนุกตรงไหน ลู๊มาลับฝีปากกับพ่อบ้านยังดีซะกว่า!

กวนถึงส่งเสียงฮึเฮินๆ "คุณไม่ได้เข้าไปตั้งหลายวันแล้ว ตอนนั้นเราตกลงกันไว้ว่าคุณจะสร้างเพื่อนพ้องกับสร้างโลกทั้งใบให้เพอร์เฟกต์ ผมถึงจะออกมาเป็นลูกชายคุณ"

อวีซูค้อนใส่ตาแทบเหลือก บอกร้อยหัวเสีย "นายให้เวลาหน่อยได้มั๊ยเล่า เข้าไปทุกวันก็ไร้ประโยชน์ มารมยาต้องผ่านการชำระล้างของกาลเวลาถึงจะมีสติปัญญาขึ้นเรื่อยๆ! ให้ฉันเข้าไปในนั้น ลู่นายลากออกมาเล่นสักสองสามตนดีกว่า แต่ฉันขอเตือนนะจะว่าห้ามลากออกมาทีเดียวทั้งหมดบ้านเราไม่ได้ใหญ่โตขนาดนั้น"

"งั้นผมจะพาพวกเขาไปข้างนอก" กวนถึงสวนทันควัน

พูดยังไม่ฟัง เจ้าลูกชายคนนี้อายากให้แม่อายุสั้นซัดๆ! อวีซูจุกก็กึ่งตวาดไล่ "ไปเลย! พอมารมยาพวกนั้นเจอแสงแดดบูบก็เป็นไปได้อาจจะตายทันที ถึงเวลานั้นฉันจะนั่งดูนายร้องไห้ซี้มูกโป่งอยู่ข้างๆ!"

กวนถึงหน้าสลด นั่งหงอยอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็ห้ามความปรารถนาในใจไม่ได้จึงเอ่ยถามนอบน้อมอย่างหาได้ยาก "เร็วกว่านี้อีกหน่อยไม่ได้จริงๆหรือ ผมเห็นพวกเขาแล้วก็ดีใจ แต่พอลถามอะไรแล้วพวกเขาพูดวนไปมาอยู่แค่นี้ก็ประโยชน์ ผมก็เศร้า"

อวีซูเทศนายาว "เร็วบ้านนายสิ! ถ้าชอบดูชะชขนาดนั้น งั้นก็ออกมาดูพี่ชายนายไม่ดีกว่าหรือไงหา! มีเพื่อนพ้องสำเร็จรูปอย่างพ่อบ้านอยู่แล้วก็ไม่เอา รบเร้าจะให้ฉันสร้างใหม่ให้ได้ ตกลงนายมันชินถึงขั้นไหนกันซะ! อยากมีเพื่อนเป็นอัศวินนั้นก็ทำดีกับพี่นายซะหน่อย ให้เขาไปสวมชุดเกราะเอาดาบมาถืออีกเล่ม เท่านั้นที่เป็นอัศวินแล้วไม่ใช่หรือ"

ได้ยินแบบนี้กวนถึงก็หันไปมองพ่อบ้านด้วยสีหน้าที่ช่างซับซ้อนเสียนี้กระไร ฝ่ายที่ถูกจ้องยังคงสุขุมเรียบเฉย ความจริงอวีซูพูดถูก พ่อบ้านยังดีกว่า 'เพื่อนพ้อง' ที่พูดได้เพียงไม่กี่ประโยคพวกนั้นมาก

เขาถามอย่างกระดาก "นายเป็นอัศวินได้มั๊ย"

พ่อบ้านขบคิดครู่หนึ่งแล้วบอก "ถ้าเจ้านายเร่งต้นฉบับออกมาได้สองเล่มก็น่าจะมีเงินไปสั่งตัดชุดเกราะกับดาบ"

16 (UN) REAL มายา เสมือน จริง 3

แน่นอนว่าเขาหมายถึงชุดเกราะขนาดของตุ๊กตา หากจะทำชุดเกราะ โลหะขนาดคนจริงน่าจะหาคนออกแบบไม่ได้ด้วยซ้ำ

"ถ้าทำเสร็จนายก็จะยอมใส่แล้วเป็นอัศวินไหม้" ดวงตาของก่วนถึง เปลี่ยนประกายเจิดจ้า พุดไปพุดมากก็ไม่พ้นคำว่า 'อัศวิน'

พ่อบ้านยื่นเงื่อนไข "ถ้านายไม่สนใจหาเรื่องฉันอีก แต่สวมชุดเกราะ ก็ไม่ได้หนักหนาอะไร"

ส่วนหลังจากสวมแล้วถือว่าเป็นอัศวินหรือไม่นั้นไม่น่าจะสำคัญเท่าไรหรอก มั้ง ขอแค่ก่วนถึงเห็นว่าดีก็พอ พ่อบ้านไม่มีอารมณ์ศึกษาวิจัย คิดเพียงว่าทำยังไงก็ได้ให้ก่วนถึงเลิกบกกวนเขาเวลาทำงานบ้านซะที

"ตกลง!" ก่วนถึงตะโกนอย่างตื่นเต้น แล้วก็หันมารบเร้าอีกคนทันที "งั้นอวีซู คุณรีบไปปั้นดินฉับเร็ว ปั้นสองเล่ม...ไม่สิ! ปั้นสี่เล่มไปเลย ผมก็จะเอาชุดเกราะกับดาบด้วย!"

อวีซูแทบกระอักเลือด นี่เธอเลี้ยงภาพมายาจนกลายเป็น บ.ก. สองคน คอยเร่งปั้นฉับที่บ้านทุกวันหรือนี้ อะไรจะโหดร้ายปานฉะนี้

"ฮะ! เจียงอวีบอกฉันว่าว่างๆ ให้ไปเฝ้าที่กับเธอหน่อย ฉันจะไปเที่ยว บ้านตรงข้ามละนะ!"

ขาดคำเธอก็ชิงแวปไปทันที ลืมสนิทว่าลิบนาที่ก่อนตัวเองยังบ่นว่าเกลียดการออกจากบ้าน

ก่วนถึงลุกพรวดขึ้นมาโวยวาย "หยุดเดี๋ยวนี้! รีบไปปั้นดินฉับเร็วเข้า!"

"ไม่เอา! ฉันเพิ่งส่งดินฉับเองนะ!"

"คุณ...!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)